

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 921/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.М., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 1511/11 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 725/15 од 02.09.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 27.10.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажне пресуде Основног суда у Крушевцу К 1511/11 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 725/15 од 02.09.2015. године у погледу правне оцене дела, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљеног В.М. описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 85/2001 од 06.10.2005. године), за које му изриче условну осуду, те утврђује казну затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређује да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 1511/11 од 16.03.2015. године, окривљени В.М., оглашен је кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 7.000,00 динара као и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 11.096,14 динара, у року од 15 дана од

дана правноснажности пресуде. Оштећени И.Ј. и С.М. су упућени на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 725/15 од 12.09.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крушевцу и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног В.М., адвокат М.К., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) и става 4. у вези члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М. указује да је првостепеном и другостепеном пресудом на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези члана 5. став 2. КЗ.

Чланом 5. став 1. Кривичног законика је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења дела, а одредбом става 2. истог члана да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

У конкретном случају кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности за које је окривљени оглашен кривим и осуђен побијаним правноснажним пресудама извршено је 11.11.2007. године у време важења Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 85/2005 од 06.10.2005. године), којим је за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ била прописана казна затвора у трајању од шест месеци до пет година.

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године), који је ступио на снагу 11.09.2009. године, за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. КЗ, прописана је казна затвора од једне до осам година.

Следствено реченом у конкретном случају за окривљеног је блажи Кривични законик („Сл. гласник РС“, број 85/2005 од 06.10.2005. године), који је важио у време извршења кривичног дела од Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године), који је важио у време изрицања

првостепене односно другостепене пресуде, јер је тим законом за предметно кривично дело била прописана блажа казна – казна затвора у трајању од шест месеци до пет година, па се радње за које је окривљени оптужен могу квалификовати само по члану 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ („Сл. гласник РС“, број 85/2005 од 06.10.2005. године), у смислу члана 5. став 2. КЗ.

Како је првостепени суд пропустио да у смислу члана 5. став 2. КЗ примени тај закон као најблажи тиме је учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а ову повреду закона је учинио и другостепени суд јер је није отклонио у поступку по жалби иако се на исту указивало жалбом браниоца окривљеног.

Стога је Врховни касациони суд усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на истакнуту повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези члана 5. став 2. КЗ и применом члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначио првостепену и другостепену пресуду у погледу правне оцене дела, тако што је противправне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 85/2005 од 06.10.2005. године), за које му применом члана 65. и 66. КЗ изрекао условну осуду, те утврдио казну затвора у трајању од осам месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од једне године не изврши ново кривично дело, налазећи да оваква кривична санкција одговара тежини дела и степену кривице окривљеног као и отежавајућим и олакшавајућим околностима утврђеним у редовном поступку и да ће се са истом постићи сврха изрицања условне осуде из члана 64. КЗ.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су правноснажним пресудама повређене одредбе члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 428. став 6. и став 8. и члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 395. и члана 15. и члана 460. став 1. ЗКП. Међутим, наведене повреде Закона у члану 485. став 4. ЗКП, нису прописане као дозвољени разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости преко браниоца, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и то да је првостепени суд погрешно прихватио као веродостојне и истините исказе оштећених и сведока, њихових колега, полицијских службеника имајући у виду да су исти нетачни, несигурни и међусобно противречни; да би се извођењем видео снимка предметног догађаја ПУ Крушевац потврдила одбрана окривљеног, а да је у недостатку овог доказа, јер није сачуван, требало испитати у својству сведока тадашњег јавног тужиоца Д.Ј., те да је одбијањем предлога за извођење овог доказа повређено право на одбрану окривљеног што је учињено и одбијањем предлога одбране за извођење доказа вештачењем повреда које је задобио окривљени, због чега је, према наводима захтева, чињенично стање непотпуно утврђено, а постојање кривичног дела није доказано. Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима оспорава оцену изведених доказа и одбране окривљеног, односно правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што такође чланом 485. став

4. ЗКП није прописано као разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) и члана 487. став 1. тачка 7) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.